

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 72.957 van 2 april 1998
in de zaak A. 49.641/IX-287.**

In zake : Marcel LIBENS,
wonende te SINT-TRUIDEN,
Festraetsstraat 35 B 6/01

tegen :

de Algemene Spaar- en Lijfrentekas,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Marcel LIBENS op 23 december 1992 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van "de beslissing genomen door het Directiecomité Bank en het Directiecomité Verzekeringen van de Algemene Spaar- en Lijfrentekas dd. 23.10.92 (...) waarbij werd beslist om (hem) in toepassing van Art. 79 par. 5 van het personeelsstatuut weg te zenden met een vergoeding van zes maanden wedde";

Gelet op het arrest nr. 41.828 van 1 februari 1993 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de beschikking van 30 september 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 3 maart 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 maart 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. SMETS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. GYMZA, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat P. JONGBLOET die, loco Advocaat M. DENYS, verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker is op 18 februari 1980 in dienst getreden als klerk bij de Algemene Spaar- en Lijfrentekas.

1.2. In een nota van 28 juni 1989 wordt een opsomming gegeven van een aantal laakbare feiten die door verzoeker zijn gepleegd. Het betreft :

- vijf ongewettigde afwezigheden (te situeren tussen het najaar 1983 en het voorjaar 1986), waarbij verzoeker telkenmale werd gevraagd zich te rechtvaardigen;

- het niet aanwezig zijn voor een medische controle (10 mei 1988);
- een valse verklaring met betrekking tot een haardvergoeding;
- het verzwijgen van een reeds bestaande kredietopening naar aanleiding van een leningaanvraag;
- een buitensporige schuldenlast.

De nota van 28 juni 1989 besluit als volgt :

"Derhalve dient de heer LIBENS van dit dossier kennis te nemen, zich tegenover de personeelsdienst schriftelijk te verantwoorden over elk feit en wordt hij ervan verwittigd dat elke nieuwe tekortkoming aan zijn verplichtingen als personeelslid van de ASLK ertoe aanleiding zal geven dat dit dossier samen met de nieuwe tekortkomingen aan de Tuchtcommissie zal voorgelegd worden".

1.3. In een nota van 30 juni 1992 wordt aan verzoeker een reeks in de ogen van de verwerende partij nieuwe inbreuken op dienstorders verweten, met name ongewettig afwezigheid en het aangaan van een buitensporige schuldenlast. Uit dezelfde nota blijkt dat de zaak naar de Tuchtcommissie van de Algemene Spaar- en Lijfrentekas wordt verwezen.

1.4. De tuchtcommissie neemt op 23 juli 1992 kennis van verzoekers dossier. Na de zaak te hebben onderzocht, en nadat verzoeker zijn standpunt kon verdedigen, besluit de tuchtcommissie wat volgt :

"Gelet op de herhaalde ongewettigde afwezigheden, niettegenstaande herhaalde formele verwittigingen;
 Gelet op een afwezigheid bij medische controle;
 Gelet op de verzwarende omstandigheid dat de betrokkene herhaaldelijk werd gewezen op de mogelijke gevolgen van zijn handelwijze;
 Gelet op het feit dat de betrokkene ondanks de wetenschap dat zijn echtgenote een betwiste reputatie had als zaakvoerster lichtzinnige verbintenissen heeft aangegaan die aanleiding geven tot een zware schuldenlast waardoor hij door de ASLK nog slechts in een beperkt aantal diensten kan tewerkgesteld worden;

Overwegende dat zowel de tekortkomingen op het vlak van de ongewettigde afwezigheden als de tekortkomingen op het vlak van de overdreven schuldenlast elk op zich de tuchtsanctie van wegzending verantwoordt beslist de Tuchtcommissie wegens de ernst van deze tekortkomingen aan het Gemeenschappelijk Directiecomité de tuchtstraf voor te stellen van WEGZENDING MET VERGOEDING VAN ZES MAANDEN".

1.5. Op 4 augustus 1992 wordt verzoeker ervan in kennis gesteld dat het Gemeenschappelijk Directiecomité in zijn zitting van 30 juli 1992, overeenkomstig artikel 80, § 1, van het Administratief en Vakbondsstatuut van het Personeel, de hem door de voorzitter opgelegde voorlopige schorsing met gehele inhouding van bezoldiging, ingaande op 23 juli 1992, heeft bekrachtigd.

1.6. Verzoeker stelt beroep in tegen de door de tuchtcommissie voorgestelde tuchtstraf, en de beroepscommissie buigt zich op 29 september 1992 over verzoekers dossier. Na onderzoek van de zaak en na verzoeker en zijn advocaat in hun verdediging te hebben gehoord, komt de Beroepscommissie na beraadslaging tot het volgende besluit :

"Gelet op de herhaalde ongewettigde afwezigheden, niettegenstaande herhaalde formele verwittigingen vervat in 5 aangetekende brieven, gevolgd door het samenvattend dossier dat hem in 1989 als ultieme waarschuwing overhandigd werd en door een nieuwe ongewettigde afwezigheid die opnieuw tot een aangevend schrijven aanleiding gaf;

Gelet op een afwezigheid bij medische controle;

Gelet op de verzwarende omstandigheid dat de betrokkene herhaaldelijk werd gewezen op de mogelijke gevolgen van zijn handelwijze;

Gelet op het feit dat de betrokkene niettegenstaande de professionele weerslag die hij in het verleden als agentschapsbediende ervaren had o.m. als gevolg van de precaire financiële toestand waarin hij zich gewerkt had en ondanks de wetenschap dat zijn echtgenote een betwiste reputatie had als zaakvoester, opnieuw lichtzinnige verbintenissen heeft aangegaan die aanleiding geven tot een zware schuldenlast waardoor hij, als bediende van een financiële instelling, nog slechts in een zeer beperkt aantal diensten kan tewerkgesteld worden;

Overwegende dat zowel de tekortkomingen op het vlak van de ongewettigde afwezigheden als de tekortkomingen op het vlak van de overdreven schuldenlast elk op zich de tuchtsanctie van wegzending verantwoordt beslist de Beroepscommissie wegens de ernst van deze tekortkomingen aan het Directiecomité de tuchtstraf voor te stellen van WEGZENDING MET VERGOEDING VAN ZES MAANDEN".

1.7. Op 14 oktober 1992 maakt verzoekers advocaat aan de voorzitter van de beroepscommissie haar schriftelijke opmerkingen over naar aanleiding van de beslissing die de beroepscommissie op 29 september 1992 nam.

1.8. Op 21 oktober 1992 neemt het Directiecomité de thans bestreden beslissing :

"Het Directiecomité neemt kennis van de besluiten en het tuchtvoorstel gedaan door de Tuchtcommissie van 23 juli 1992 en de Beroepscommissie van 29 september 1992 tegen de heer Marcel LIBENS, klerk N Reserve Personeel Hoofdzetel (tijdelijk tewerkgesteld bij de dienst Motorrijtuigenverzekering) alsook van de opmerkingen van de advokate van de betrokkene, in het kader van artikel 79 § 5 van het Administratief en Vakbondsstatuut van het Personeel.

Het Comité onderschrijft de besluiten van de Beroepscommissie en beslist de heer LIBENS weg te zenden met een vergoeding van 6 maanden, met terugwerkende kracht tot 23 juli 1992, datum van zijn voorlopige schorsing met gehele inhouding van de bezoldiging, om de volgende redenen :

- Herhaalde ongewettigde afwezigheden, niettegenstaande herhaalde formele verwittigingen vervat in 5 aangetekende brieven, gevolgd door het samenvattend dossier dat hem in 1989 als ultieme waarschuwing overhandigd werd en door een nieuwe ongewettigde afwezigheid die opnieuw tot een aangetekend schrijven aanleiding gaf;
- Een afwezigheid bij medische controle;

Deze tekortkomingen werden verzwaard door het feit dat de betrokkene herhaaldelijk werd gewezen op de mogelijke gevolgen van zijn handelwijze;

- Niettegenstaande de professionele weerslag die hij in het verleden als agentschapsbediende ervaren had o.m. als gevolg van de precaire financiële toestand en ondanks de wetenschap dat zijn echtgenote een betwiste reputatie had als zaakvoerster, het opnieuw lichtzinnig aangaan van verbintenissen die aanleiding geven tot een zware schuldenlast waardoor hij, als bediende van een financiële instelling, nog

slechts in een zeer beperkt aantal diensten kan tewerkgesteld worden".

1.9. Met een schrijven van 23 oktober 1992 wordt verzoeker van de bestreden beslissing in kennis gesteld;

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name van de zorgvuldigheidsplicht; dat hij die schending afleidt uit het gegeven dat de verwerende partij voor wat betreft het verwijt dat verzoeker lichtzinnig schulden aanging, zich bij de feitenvinding beperkt heeft tot een opsomming van de diverse loonbeslagen en loonsoverdrachten, op geen enkel ogenblik een onderzoek heeft verricht naar de datum en de oorzaak van deze schulden en nog minder naar de vraag hoe het komt dat deze schulden "samenlopend opeisbaar" zijn geworden en evenmin heeft onderzocht of en in welke mate het ontstaan van deze schulden te wijten is aan de handelwijze van verzoeker, zodat de bestreden beslissing enkel is gesteund op veronderstellingen;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoeker ten overvloede de gelegenheid kreeg zijn opinie zowel mondeling als schriftelijk toe te lichten, dat hij in persoon werd gehoord en steeds stipt op de hoogte werd gebracht van de gedane voorstellen en van de getroffen beslissingen, dat alle procedurevoorschriften werden nageleefd en zij een uitvoerig onderzoek heeft laten uitvoeren door een sociaal assistente;

2.1.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat het gegeven dat hij werd gehoord, niet wegneemt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden; dat hij aanvoert dat de verwerende partij geen rekening heeft

gehouden met het oordeel van de sociaal assistente dat het onmogelijk is de juiste verantwoordelijkheid van verzoeker voor het bestaan van de schulden te bepalen en dat het aandeel van zijn vrouw hierin niet onbelangrijk is, dat verzoeker voor het aangaan van de schulden te rade was gegaan bij een boekhouder die een gunstig financieel plan had opgesteld en dat de verwerende partij niet over gegevens beschikte die er op wezen dat na de verwittiging van 28 juni 1989 nog nieuwe schulden werden aangegaan; dat hij besluit dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende kennis had omtrent zijn financiële situatie;

2.1.4. Overwegende dat verzoeker meermaals, zowel vóór als tijdens de tuchtprocedure, de gelegenheid heeft gehad en heeft genomen om zich betreffende zijn financiële toestand te verantwoorden en de Algemene Spaar- en Lijfrentekas heeft kunnen inlichten over de aard van de door hem aangegane schulden of borgstellingen en over de omstandigheden waarin die schulden of borgstellingen werden aangegaan; dat de verwerende partij bovendien een onderzoek door een sociaal assistente heeft laten verrichten waarin ook aandacht werd besteed aan de financiële toestand van verzoeker en de oorzaken van die toestand; dat zij zich op voldoende wijze heeft geïnformeerd over de aard en de oorzaken van verzoekers schuldenlast; dat de vraag betreffende de kwalificatie die de verwerende partij aan de aan verzoeker verweten feiten heeft gegeven, voorwerp uitmaakt van het tweede middel en binnen het raam van het onderzoek van dat middel moet worden behandeld; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert dat er "rechtsdwaling" is en "dwaling in de feiten" omdat de verwerende partij ten onrechte als bewezen beschouwde dat verzoeker lichtzinnig schulden had gemaakt terwijl hem geenszins lichtzinnigheid kon worden verweten en de financiële verbintenissen die hij

had aangegaan geenszins buitensporig waren; dat verzoeker aldus in wezen aanvoert dat de bestreden tuchtstraf op onjuiste feitelijke gronden is gesteund; dat hij, ter ondersteuning van zijn middel, er in verband met zijn financiële situatie op wijst dat volgens het verslag van de sociaal assistente de schulden verband houden met de taverne die zijn echtgenote Anita GELDERS uitbaatte van juli 1987 tot december 1988, dat vermoedelijk een verkeerd inschatten van hun mogelijkheden, een niet altijd even adequaat beheer en onderlinge spanningen geleid hebben tot dit financieel débâcle en dat het nagenoeg onmogelijk is om de juiste verantwoordelijkheid van verzoeker hierin te bepalen, maar dat het aandeel van zijn echtgenote zeker niet onbelangrijk is; dat hij voorts aanvoert dat hij voor het aangaan van die verbintenissen ten rade was gegaan bij een boekhouder die gunstig had geadviseerd, dat hij op het ogenblik van zijn borgstelling geen andere schulden had dan een hypothecaire lening met een financiële weerslag van ongeveer 10.000 frank per maand, dat de handelsuitbating die door zijn vrouw werd overgenomen, rendabel was en dat de verbintenissen evenmin buitensporig waren gelet op zijn inkomen van dat ogenblik;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het aangaan van een overdreven schuldenlast op zichzelf reeds als lichtzinnig moet worden beschouwd, te meer daar verzoeker reeds in 1989 op de gevolgen van zijn gedrag werd gewezen en dat verzoeker zelf het lichtzinnige karakter van zijn gedrag heeft aangetoond aangezien hij toegeeft dat zijn echtgenote als zaakvoester niet deugde en hij zich toch nog borg stelde voor hoge bedragen;

2.2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord beklemtoont dat niet nader werd onderzocht of hem bij het aangaan van de verbintenissen lichtzinnigheid ten laste kon worden gelegd, wat niet

het geval is, en betoogt dat de aangegane financiële verbintenissen gelet op hun aard en in verhouding tot zijn inkomen geenszins buitensporig waren; dat hij daaraan toevoegt na de verwittingsnota van 26 juni 1989 geen nieuwe schulden te hebben aangegaan;

2.2.4. Overwegende dat het de Raad van State niet toekomt uit te maken wat naar zijn oordeel als de juiste toedracht van de feiten moet worden beschouwd, doch de Raad enkel dient na te gaan of de overheid rechtmatig tot haar vaststelling van de feiten is gekomen en aldus in redelijkheid heeft kunnen vaststellen dat de feiten als voldoende bewezen voorkomen; dat te dezen dus enkel de vraag rijst of de tuchtoverheid in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat verzoeker zich op lichtzinnige wijze heeft borg gesteld voor de schulden van zijn echtgenote; dat de verwerende partij die vraag positief beantwoordt, zich steunende op het gegeven dat verzoekers echtgenote een betwiste reputatie had als zaakvoerster nu ze voordien reeds twee maal zonder succes een handelszaak had geleid; dat de verwerende partij, gelet op de niet door verzoeker tegengesproken gegevens met betrekking tot de vroegere activiteiten van verzoekers echtgenote als zaakvoerster, in redelijkheid van oordeel is kunnen zijn dat verzoeker er zich van bewust moest zijn dat het niet zonder risico was zich solidair borg te stellen voor de schulden die zijn echtgenote in verband met een nieuwe handelszaak aanging; dat verzoeker zich weliswaar pas borg stelde na ten rade te zijn gegaan bij een boekhouder, maar als personeelslid van een financiële instelling ervan op de hoogte diende te zijn welk risico aan die borgstelling was verbonden; dat hij, gezien de voorgeschiedenis, met dat risico terdege rekening diende te houden; dat de appreciatie van de tuchtoverheid dat verzoeker de borgstelling lichtzinnig heeft aangegaan, derhalve niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel; dat hij betoogt dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat het te laat indienen van het ziekteattest voor de afwezigheid vanaf 3 december 1991 te wijten was aan zijn opname in een psychiatrische instelling en dat hij erop wijst dat hij daarover bij zijn werkhervatting uitleg heeft gegeven aan de personeelsdirecteur, die blijkbaar voldoening nam met de gegeven uitleg daar er gedurende vier maanden geen enkele reactie meer volgde; dat hij aanvoert dat de tuchtstraf buiten verhouding is ten overstaan van de enige tuchtfeiten die in aanmerking konden worden genomen, namelijk zijn ongewettigde afwezigheden, te meer daar die inbreuken zich situeren gedurende de volledige periode van tewerkstelling - 10 jaar - en gelet op het gegeven dat zijn hiërarchische overste tevreden was met zijn prestaties;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoeker heeft nagelaten enig bewijs voor te leggen omtrent zijn psychische toestand en dat dit verweer overigens alleen maar zou kunnen gelden voor de laatste afwezigheid en niet voor de vijf vorige;

2.3.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord betoogt dat zich na de nota van 28 juni 1989 geen nieuwe tuchtfeiten meer hebben voorgedaan en dat de verweten inbreuken zich gespreid situeren in de gehele periode van zijn tewerkstelling, zodat de opgelegde tuchtstraf in ieder geval onevenredig is; dat hij hieraan nogmaals toevoegt dat rekening moet worden gehouden met een door zijn hiërarchische overste afgeleverd attest waaruit blijkt dat de prestaties die door hem werden verricht, naar behoren en tot voldoening werden uitgevoerd;

2.3.4. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie betoogt dat het voorgelegde medische

attest niet bewijst dat verzoeker door zijn ziekte in de onmogelijkheid was om zijn afwezigheid te verantwoorden, dat het niet is omdat de nieuwe loonbeslagen voortvloeien uit verbintenissen die dateren van vóór de nota van 28 juni 1989 dat de tuchtoverheid hiermee geen rekening heeft mogen houden bij het opleggen van de bestreden tuchtstraf en dat de enige vraag is die moet worden gesteld, deze is of de Algemene Spaar- en Lijfrentekas redelijkerwijze de bestreden tuchtstraf had kunnen opleggen mocht ze in 1989 reeds kennis hebben gehad van die feiten; dat ze op die vraag bevestigend antwoordt en betoogt dat het niet-nakomen van de laatste verbintenissen een nieuw tuchtfeit vormt;

2.3.5.1. Overwegende dat, nu het eerste en het tweede middel niet gegrond zijn bevonden, bij de beoordeling van de redelijkheid van de tuchtstraf ook rekening moet worden gehouden met de tekortkomingen met betrekking tot verzoekers schuldenlast;

2.3.5.2. Overwegende dat te dezen bij de beoordeling van de redelijkheid van de opgelegde tuchtstraf in acht moet worden genomen met het gegeven dat, zoals blijkt uit het verslag dat op 23 juli 1992 ter zitting van de tuchtcommissie van de Algemene Spaar- en Lijfrentekas werd uitgebracht, het in 1989 opgestelde tuchtdossier niet werd voorgelegd aan de tuchtcommissie om reden dat de toenmalige hiërarchische overste van verzoeker tevreden was over diens prestaties, maar verzoeker er enkel werd van verwittigd dat "elke nieuwe tekortkoming aan zijn verplichtingen als personeelslid van de A.S.L.K. ertoe aanleiding zal geven dat dit dossier samen met de nieuwe tekortkomingen aan de tuchtcommissie zal voorgelegd worden"; dat bij het op gang brengen van de tuchtprocedure die tot de bestreden beslissing heeft geleid, rekening werd gehouden met twee nieuwe elementen, enerzijds, een niet tijdig verantwoorde afwezigheid in de periode tussen 1 december 1991 en 10 januari 1992

en, anderzijds, een reeks beslagen in verband met zijn schuldenlast en een vraag tot minnelijke afhouding vanwege het ontvangkantoor der domeinen en penale boeten te Leuven;

2.3.5.3. Overwegende dat er geen betwisting over bestaat dat betrokkene tussen 3 december 1991 tot 10 januari 1992 opgenomen is geweest in een psychiatrische instelling; dat hieruit volgt dat de afwezigheid van verzoeker wel degelijk gerechtvaardigd was; dat het medisch attest dat deze afwezigheid rechtvaardigt evenwel pas op 19 december 1991 werd ontvangen; dat evenwel, wanneer de ziekte van de betrokkene er de oorzaak van is dat een medisch attest niet tijdig wordt toegezonden, die te late toezending geen tuchtfeit uitmaakt; dat gelet op de indicaties die de opname in een psychiatrische instelling verantwoordden - depressie en alcoholisme - het als aannemelijk voorkomt dat het verzuim om tijdig een medisch attest in te dienen, zijn reden vindt in de ziekte-toestand van verzoeker; dat het te laat indienen van het medisch attest derhalve niet als tuchtfeit in aanmerking kon worden genomen;

2.3.5.4. Overwegende dat de afwezigheid vanaf 3 december 1991 slechts één van de motieven van de bestreden beslissing is; dat evenwel kan worden aangenomen dat de tucht-overheid de bestreden tuchtstraf zonder dat feit in aanmerking te nemen ook zou hebben opgelegd, nu ze in de bestreden beslissing vermeldt dat ze "de besluiten van de Beroepscommissie onderschrijft" en de beroepscommissie juist van oordeel was dat "zowel de tekortkomingen op het vlak van de ongewettigde afwezigheden als op het vlak van de overdreven schuldenlast elk op zich de tuchtsanctie van wegzending verantwoordt"; dat derhalve moet worden onderzocht of de tucht-overheid de bestreden tuchtstraf redelijkerwijze heeft kunnen opleggen in acht genomen de nieuwe gegevens met betrekking tot de schuldenlast van verzoeker;

Overwegende dat geen enkel van de door de verwerende partij aangehaalde nieuwe elementen in verband met de schuldenlast van verzoeker het gevolg is van het lichtzinnig aangaan van nieuwe verbintenissen; dat het immers ofwel gaat om uitvoeringsmaatregelen die voortvloeien uit vóór 28 juni 1989 aangegane verbintenissen, en die hoofdzakelijk voortvloeien uit schulden die verband houden met de handelszaak van zijn vroegere echtgenote, ofwel om schulden die verband houden met de burgerrechtelijke onderhoudsverplichtingen van verzoeker en derhalve niet voortspruiten uit enig op tuchtgebied laakbaar gedrag van verzoeker, en die niet werden betaald omwille van het globale financiële probleem van verzoeker, dat juist zijn oorsprong vindt in zijn vroeger aangegane verbintenissen; dat de verwerende partij niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat de loonbeslagen een nieuw feit vormen waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de ernstige waarschuwing geuit in de nota van 28 juni 1989; dat die loonbeslagen immers ofwel niet kunnen worden toegeschreven aan het lichtzinnig aangaan van verbintenissen, wat het eigenlijke tuchtfeit uitmaakt, ofwel een louter uitvloeisel zijn van het bestaan van zulke verbintenissen daterende van vóór 28 juni 1989, uitvloeisel dat op die datum geheel voorzienbaar was en bijgevolg geen nieuw op zichzelf staand tuchtfeit uitmaakt, noch een nieuwe verzwarende omstandigheid die aan verzoekers schuldig gedrag zou kunnen worden toegeschreven;

2.3.5.6. Overwegende dat uit wat voorafgaat blijkt dat de tuchtfeiten waarmee de tuchtoverheid rekening heeft kunnen houden, essentieel dezelfde zijn als de feiten die in juni 1989 voorlagen; dat de verwerende partij, na in juni 1989 te hebben geoordeeld geen tuchtvordering op grond van die feiten te moeten instellen, er redelijkerwijze niet kon toe komen in september 1992 voor diezelfde feiten de tuchtstraf van wegzending

met vergoeding van zes maanden wedde op te leggen; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt "de beslissing genomen door het Directiecomité Bank en het Directiecomité Verzekeringen van de Algemene Spaar- en Lijfrentekas dd. 23.10.92 waarbij werd beslist om Marcel LIBENS in toepassing van Art. 79 par. 5 van het personeelsstatuut weg te zenden met een vergoeding van zes maanden wedde".

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee april 1900 achtennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van
		de Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	J. SMETS,	staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

G. BAETEMAN.